

ATTILA

Május 31., szombat

Álmos vagyok, csekély bennem a töltés a naplórúhshoz, de ha mindig eleresztettem volna magam, ahányszor álmos voltam, akkor nem lenne naplóm, legalábbis nem lenne már öt füzet tele, és nem a hatodikát írnam.

Megszellőztetem a fejem a balkonon, aztán majd írok.

Azt hiszem, Jurnikéknak még egyszer se jutott eszükbe, hogy az ő balkonjukat csak egy jelképes fal választja el a mi balkonunktól. Náluk megint erkélyjelenet volt, és a szöveg megint nem hasonlított Rómeó és Júlia eszmecseréjéhez. De ha már kint voltam, végighallgattam. A meny balhézott az öreg Jurnikkal, utána szegény öreg krapek kint a balkonon adta elő a magánszámát a csillagos égnek Meg nekem.

Tehát a meny:

- Jaj, papa, már megint mi a rossebet csinált! Belebolondul az ember ezekbe a maga borzasztó ötleteibe! Úszik az egész konyha...

Az öreg:

- De hát eddig meg attól készültél megőrülni, hogy folyvást csöpög a csap. Hogy a szobádból is hallod, hogy csöpög a csap. Én csak a te kedvedre...

A meny:

- A kedvemre! Azért csinált árvizet! Most mit kezdjek? Itt lenne az ideje, hogy a gyereket etessem, maga meg erre felfordítja a lakást! Menjen már ki legalább, menjen, az isten áldja meg, hadd törüljem föl ezt a szerencsétlen konyhát!

Szegény öreg krapek kisompolygott a balkonra, rákönyökölt a párkányra, csak a vékony fal választotta el tőlem, és cuppogtatta a cigarettaszípkáját, és közben mondta a magáét. Jó stílusa van, ízesen beszél, nem is tudom olyan klasszul leírni, ahogy nyomta a panaszt.

- Néznéd meg előbb, lányom, hogy már egy csöppet se csöpög a csap, ezzel kínlódtam, ameddig ti odabent a televízió előtt tátottátok a szátokat, és addig a gyereket etetni se jutott eszedbe, ameddig a híradó ment, én meg a derekamat alig bírom kiegyenesíteni,

annyit görnyedtem, hogy *tinektek* segítsek, a kezem is megvágтам, ahogy a tömítést csináltam a *ti* vízcsapothoz, de ti csak azt látjátok meg az egész iparkodásomból, hogy szétfrocsögött egy kevés víz, az már nem jut eszetekbe, hogy vizezés nélkül nem lehet vízcsapot javítani, nem ám, erre nem gondoltok, meg sok minden másra se... Birtokon belül vagytok, birtokon belül kerültetek, te is birtokon belül kerültél a fiam miatt, az *én* pénzemen jutottatok ehhez a szép lakáshoz, az *én* pénzemen, mert *tinektek* tíz év múlva se jött volna össze annyi, hogy befizessetek, de nem ám... *Én* kuporgattam össze az egész összeget, nem magamnak, hanem tulajdonképpen teneked, a menyemnek, mert *te* lettél a parancsoló ebben a lakásban, nem a fiam, ez a tesztesza álomkóros. Mért nem jutott az uradnak eszibe, hogy új tömítést szabjon a vízcsapba, meg rakja is bele, miért nem jutott?

Nem egészen ilyen egyhuzamban mondta az öreg csóró, de a lényeg ez volt, ahogy itt leírtam.

Mindig veszekednek. Vasárnap délelőtt is hallottam, hogy visít a csaj, hogy jajpapa jajpapa, ez a bűdös bagószag, ez tesz tönkre, bagó bűzlik magának minden ruhájából, én megőrülnék, ha ilyen ruhában kellene járnom... Az öreg akkor is kivonult a balkonra, és morgott egy csomót magának, hogy ez az istenátka fehérnép öli őt halálra, bezzeg amikor még nem volt a fiának a felesége, *akkoriban* (ez is szavajárása) nem idegesítette a naccságát a cigarettafüst, egyetlenegyszer se köhögött abban a szűk szoba-konyhában, egyetlenegyszer se vágott savanyú képet, ha tele volt csikkekkal a hamutartó, sőt lányom, én még azt se feledtem el, hogy tüzet adtál, mégpedig ugrottál, úgy adtad, de hát azóta sok víz lefolyt a Dunán, mert *akkoriban* még az én kezemben volt a pénz, illetve a betétkönyvben volt, és *akkoriban* még arra se vehettél mérget, hogy *tinektek* fizetek be lakásra abból a pénzből, illetve megeshetett volna, hogy elveszem özvegy Tóthnét, ti meg egy fillért se láttok a pénzemből, kezdhettek, amit akartok meg amit tudtok, kezdjétek előlről a küszködést, ahogy én kezdtem annak idején a feleségemmel, amikor olyan fiatalok voltunk, mint ti vagytok most... Továbbá azt is előadta szegény öreg, hogy: láttam én, nagyon is láttam rajtad, hogy idegeskedsz, rágód magad, rettegsz, nehogy úgy forduljon, hogy én elveszem özvegy Tóthnét, kezded-lábad törted, hogy a kedvemre tegyél mindenben,

hajjaj, pedig közben hányszor fordulhatott meg a fejedben, hogy bárcsak ütne meg engem a guta, bukfenceznék föl az utcán, hogy azzal rendbe jöjjön a sorotok, elkaparinthatd a betétkönyvet, hányszor emésztettél el álmodban, de hányszor, hányszor bizony...

A télen infarktusa volt az öregnek, tőlünk telefonált orvosért a fia, és ameddig megjött a mentő, egyre hadarta a szöveget idegességében, hogy az ilyen hosszú és sovány emberek, mint az ő apja, nem is szoktak hajlamosak lenni a szívnyavalyákra. Az öreg Jurnik azóta meggyógyult, és a cigarettáról se mondott le, hiába írták elő neki az orvosok. Sajnálom, amikor eszembe jut vagy amikor találok veled, mert csak sajnálni lehet, hogy egy ilyen colos öregember, aki még nem is lehetne szenilis, az utcán is morog magának, meg ha egyedül kiáll a balkonjukra, ott is csak monológban elemezheti a helyzetét. De őneki a motyogás lehet a panaszládája, ahogyan nekem ez a napló. Ha jó viszonyban lennék veled, fölvilágosíthatnám, hogy ha egyszer nagy a lelki nyomor, a motyogás éppenúgy nem segít, mint ahogy a naplóírás se jó semmire.

Úgy éljek, hogy ez a csaj (Jurnikné) viszonylag rövid idő alatt ki fogja csinálni az apósát. Addig idegesíti, hogy aztán majd jön a második infarktus, és akkor snitt az öregnek.

Viszonylag vidámabb téma: a mai klubdélután. (Most vagy lefekszem durmolni, vagy leírom a klubdélutánt. Hát akkor leírom.) Első szám a Fürkészdarázs Trió volt, szatirikus rigmusokat adtak elő köztisztelőben álló gimnáziumunk életének bizonyos fonáságairól, elsősorban azokról az emberszabásúakról, akik nem veszik tekintetbe a vészes takarítónő-hiányt, és oly hanyagul végzik az anyagcsere bizonyos fázisait a 00 feliratú helyiségekben, mintha ott naponta takarítana utánuk valaki. Erkölcsi tanulmányként Fürkészdarázsék elgítározta, hogy a mi életkorunkkal már együtt járhatna az a szerzett tulajdonság, amit közhasználatú szóval szobatisztaságnak neveznek.

Én voltam a második szám. Igyekeztem gyilkos humorral spékelni Franz Josef Strauss nyugatnémet zsírsertés- és diktátorjelöltről szóló előadásomat, amiben kimutattam, hogy F. J. Strauss hatalmas törekvései tulajdonképpen mélylélektani magyarázatra szorulnak, hiszen arról van szó, hogy tudat alatt hentes és mészáros ősei mesterségét akarja folytatni vágóhídfőnöki minőségében, amikor azt

hangoztatja, hogy a Német Szövetségi Köztársaság egy nagy disznóól. Ha ugyanis eléri, hogy ennek a disznóólnak ő legyen a vezérigazgatója, akkor kizárólag tőle függhet, ki megy a vágóhídra, és ki húzhat tovább stb. A hallgatóság többsége vette a lapot, és értékelte fanyar humoromat (még olyan fejek is, mint Korompai és Simek, akik pedig köpnek a politikára).

Utánam Kovács Emese (mint vendég) és három társa adott elő angolul néhány rocknótát a Fürkészdarázs gitárosok kíséretével (legjobb volt a *Waterloo*, amivel az Abba együttes tavaly az eurovíziós tévébanzáj győztese lett, és Emese meg a másik három jól utánozták Abbáékat).

Műsor után Betli bekapcsolta a magnót, és a többség ugrálni csődült. Én félreültem Kollár Ildivel, mert elemelte otthonról a *National Geographic* magazin legújabb számát, és el kellett döntenem, van-e benne olyan cikk, ami miatt Ildivel ellopassem néhány napra (az apja ugyanis úgy vigyáz a *National Geographicra*, mint Khadafi a Koránra). Amíg a folyóiratot lapoztam, odajött hozzánk a vendégeink (III/C) közül a jó testű szőke (akire Amadé Kati már fölhívta a figyelmemet), hogy érdeklődjön tőlem (éppen tőlem), hol kaphatna egy üveg kólát. Mondtam neki, hogy a büfében, ami a klubdélutánok idején mindig nyitva tart, és erről őneki ugyanúgy kell tudnia, mint mindenkinek ebben a suliban. Félrehajtotta a fejét, és mert én ültem, ő pedig ott állt előttem, lefelé nézett rám.

- Kihaltak a folyosók, nyomasztana a magány - mondta. - Kísérj el a büféig.

Összenéztem Kollár Ildivel, és láttam, hogy magában harsányan vihog rajtam. Fennhangon pedig még utasított is:

- Hajrá, kapcsolj már be magad, légy udvarias! Mindent a kedves vendégért.

Elkísértem a szőkét a büféig, tehát a pincéből föl a földszintre, és ha már ott voltam mellette, én vettem meg neki a kólát (magamnak is). Közben eszembe jutott a neve: Ventus Tamara.

Megitta a kólát, megdicsérte az előadásomat, és érdeklődött, hogy az a Strauss, akiről tőlem hallott, mikor élt és rokona-e a Kék Duna keringőnek.

- Az ürge most él - mondtam, pedig a fejemben már csöngettek, hogy vigyázzak, ugratnak. - Nem derült ki a szövegemből?

Ártatlanul nézett rám, és megint félrehajtotta a fejét:

- Ki kellett volna derülni? Oh, kérlek, nézd el nekem, hogy én inkább *rád* figyeltem, nem az előadásodra. (A szöveg szó szerint!)

Teljesen hihetetlen, ahogy most visszagondolok, de már olyan zavarban voltam, hogy talán bele is vörösödtem. Ő meg csak nézett rám, még mindig félrehajtott fejjel. Figyelmeztettem, hogy vigyázzon magára, mert görcsöt kap, és úgy marad. Nevetett és belém kapaszkodott, hogy gyerünk vissza a klubba, és topogjunk együtt, ha nincs ellenemre.

Tornáztunk egy ideig a rockra, aztán Betli elkormányozta mellőlem a babát. Visszaültem Kollár Ildihez meg a *National Geographic*-hoz, és rágógumival kínáltam Ildit. Nem kellett neki.

- A rágóban is cukor van - mondta. - Tehát hizlal.

Ráhagytam. Mindenki tudja róla, hogy manőken akar lenni, és ennek érdekében halálosan fegyelmezett életmódot folytat: este korán fekszik, nem jár bulikra, nem eszik édességet, minden reggel úszik, és a víz után valami pempővel bekeni az egész testét (klassz körvonalai vannak, mindenki szerint), hogy minél később kezdjen el ráncosodni. Egyesek azt állítják, hogy Ildi enyhén golyós. Nekem más a véleményem. De ha valaki következetesen golyós, azt is lehet tisztelni benne.

- Mindjárt megyek haza - mondta -, de előbb jósolok neked.

Éppen találtam egy érdekes cikket a *Geographic*-ban a braziliai txukahamej indiánokról („Búcsú a kőkorszaktól”), hát ráhagytam Ildire, hogy csak jósoljon.

- Légy erős - mondta -, Tamara rád startolt. El vagy veszve. Figyelsz rám?

Bólintottam, hogy figyelek. Az még nem start - gondoltam -, ha valaki fölkér, hogy kísérjem el a büféhez. Minden lány imád kombinálni, miért lenne Ildi a kivétel.

- Ne hagyd befűzni magadat - mondta tovább a magáét, és közben a pinceklub boltívét csodálta azzal az ábrándos kék szemével -, Tamara már mindenkivel járt, akivel csak járni akart. Tudja magáról, hogy eléggé szexi, és ki is használja, hogy ügetnek utána a srácok. Aztán vagy ő dobja a partnert, vagy a srác dobja őt. Hallod, amit előadok?

- Hallom.

- Hát én csak óvni akarlak. Sokan befürödtek már...

Mondtam, hogy kösz, és elkértem tőle hétfőig a *National Geographicot*. Fölszólított, hogy vigyázzak rá (mindig fölszólít, mert az apja őt tépné cafatokra, ha kiderülne, hogy kicsempészte a lakásukból ezt a pótolhatatlan folyóiratot).

- Na, én most eltűnök - mondta, mert már hét óra volt. Nem jeleztem, hogy vele megyek. Kénytelen volt érdeklődni: - Jössz te is?

- Korompaival akarok még beszélni - mondtam.

Lebiggyesztette a száját:

- Hát akkor, szia.

Úgy döntöttem, hogy mégse maradok.

Ildi az utcán kézen fogott, és elkísértette magát hazáig. Nem szálltunk buszra. Kézen fogva vándoroltunk el a lakótelepig. Valahol dörgött az ég.

A kapujuk előtt megkérdezte, csavargunk-e még. De ásított is közben. Mondtam, hogy lassan én is hazaosonok. Odahajolt hozzám, és megérintette a szájával az arcomat, de csak szórakozottan. Amilyen a formám, nem jutott eszembe, hogy mit csináljak, illik-e, hogy meghívjam egy további háztömb körüli csellengésre, vagy hagyjam fölmenni a házukba. Mire kitalálhattam volna, hogy a helyzetemben mi az illetani teendő, ő már be is csapta maga után a kaput.

Na, ennyi elég mára. Most már igazán leragad a szemem. Sajnos, Ildi ellen nem tapasztalok magamban semmi komoly szexet.

TAMARA

Május 31., szombat

Szomorú vagyok. Digó tönkretette a hangulatomat. Féltékeny őrült. De a készüléke érzékeny, ez tagadhatatlan. A levegőből is kiszűrte, hogy Fábián Attila jó nálam.

Attila olyan észrevétlenül tűnt el, mintha célzatosan miattam lépett volna le. Lehet az is, hogy ez az igazság.

Egyik percben még ott ült Kollárral a magnó mellett, valami prospektust nézegetett, a következő percben nem volt belőle.

Nem kellett volna kinéznem a lépcsőházba. Digó rögtön kiszűrte, és utánam jött. Hogy mi van. Hiába mondtam hogy levegőzők,